

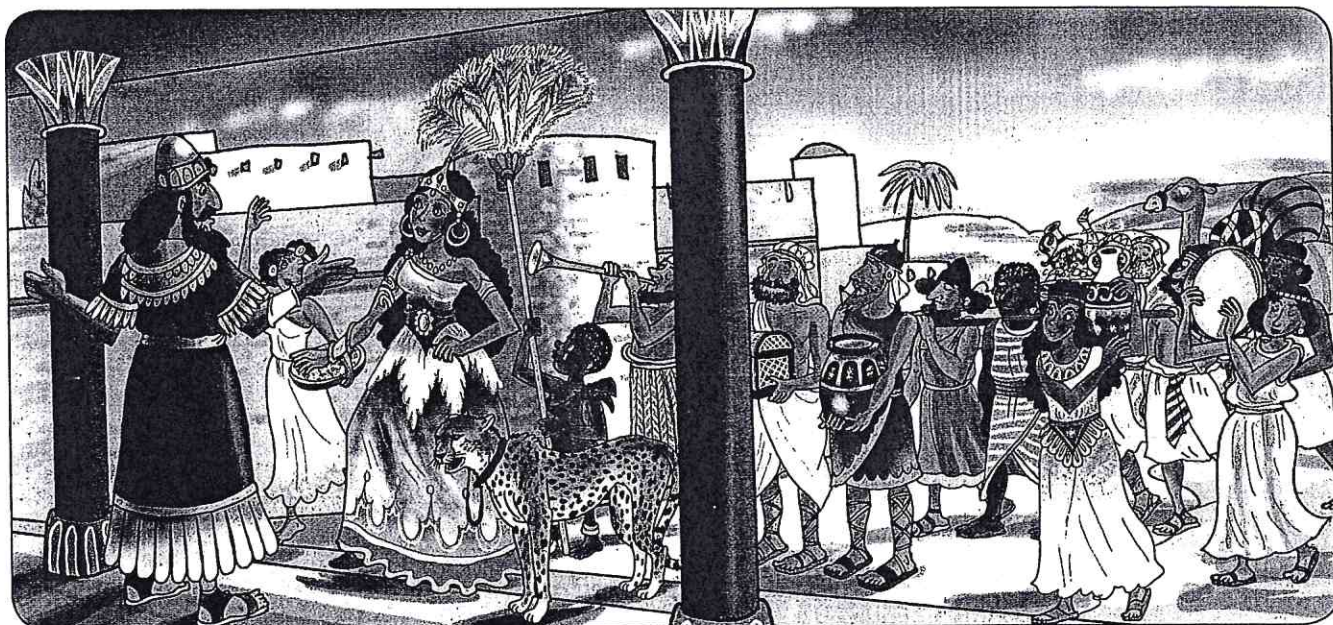
Moudrý král Šalomoun

Král David vládl izraelskému lidu dlouhých čtyřicet let. Za svého nástupce pak zvolil svého sedmnáctiletého syna Šalomouna. Šalomoun měl v noci sen, v němž k němu promluvil Hospodin: „Budu stát při tobě, jako jsem vždy podporoval tvého otce. Vyslov jakékoli přání a bude splněno.“ Mladý král se dlouho nerozmýšlel: „Jsem velmi mladý a nevyznám se v kralování a soudech. Prosím, dej mi moudrost, abych všem lidem dobře porozuměl a spravedlivě rozhodoval.“ Hospodinu se Šalomounovo přání zalíbilo. Ocenil, že mladík nežádá ani bohatství, ani dlouhý život, ani smrt svých nepřátel. „Budeš-li mě ctít jako tvůj otec,“ řekl, „budeš mít srdce dobré a moudré a k tomu získáš i to, o co jsi nežádal – bohatství a slávu.“

A stalo se, jak Bůh slíbil. Král Šalomoun se proslavil nejen moudrostí, ale byl nejmnocnějším a nejbohatším izraelským králem. Jeho země bohatla a lidé žili v míru.

Šalomoun často soudil spory svých poddaných. Jednou k němu přišly dvě ženy a žádaly o spravedlivý rozsudek. Obě ve stejnou dobu porodily chlapce. Jedna z nich svého synka v noci nešťastnou náhodou zalehla a udusila. Nesmířila se s tím, že její dítě je mrtvé a ještě v noci ho vyměnila za živého chlapce své sousedky. Oklamaná žena brzy poznala, co se stalo, ale sousedka jí její dítě nechtěla vrátit. Obě předstoupily před krále

Šalomouna a každá tvrdila, že je pravou chlapcovou matkou. Král chtěl spor řešit po dobrém, ale ani jedna z žen se chlapce nechtěla vzdát. Králi došla trpělivost: „Přineste můj meč,“ zavelel. „Když se nemůžete dohodnout,“ rozkřikl se na ženy, „rozseknu dítě mečem a každá dostanete polovinu!“ Vtom jedna z žen padla před králem na kolena: „Smilování, králi, raději dej chlapce druhé matce, jen ho prosím nezabíjej!“ Šalomoun poznal, na čí straně je pravda: „Vstaň, ženo,“ řekl prosebnici, „jen pravá matka miluje své dítě tak, že se ho dokáže vzdát, aby mu zachránila život. Ty jsi jeho pravá matka a dítě bude tvé.“

Šalomoun nechal v Jeruzalémě vystavět chrám a uložil tam truhlici s Boží úmluvou. V jeho nádherném paláci se všude třpytilo zlato a drahé kamení. Zvěsti o Šalomounově bohatství a moudrosti se donesly až do Afriky k mocné královně ze Sáby. Zatoužila poznat krále osobně. Měla ráda hádanky a ty nejtěžší si připravila pro Šalomouna, aby se přesvědčila, zda pověsti o jeho moudrosti nelžou. Na návštěvu do Jeruzaléma se vypravila s mnoha dvořany v drahocenných oděvech, sloužící vedli velbloudy naložené zlatem, drahými kameny, kořením a léčivými balzámy. Šalomoun přijal královnu se všemi poctami a dal jí moudré odpovědi na její otázky a hádanky. Když se královna chystala k návratu do své země, dostala od krále na oplátku mnoho cenných darů. Při rozloučení králi řekla: „Všichni chválili tvou moudrost a obdivovali tvé bohatství, ale skutečnost mnohokrát překonala mé očekávání. Hospodin, tvůj Bůh, nemohl zvolit lepšího panovníka pro tuto zemi.“

Daniel mezi lvy

Když babylonský král Nebúkadnesar dobyl Jeruzalém a z izraelského lidu udělal své otroky, vybral si ke svému dvoru několik vzdělaných izraelských mladíků. Byl mezi nimi Daniel, který nejen že vynikal moudrostí, ale dovedl také vykládat sny. Král si ho oblíbil a svěřil mu důležitý úřad.

Po Nebúkadnesarovi usedl na babylónský trůn jeho syn Belšasar. Jednou pořádal velkou hostinu. Aby jí dodal ještě většího lesku, dal hostům nalévat víno do zlatých číší a pohárů, které byly po dobytí Jeruzaléma uloupeny v Božím chrámu. Veselá společnost popíjela víno a všichni se dobře se bavili. Náhle ztuhli hrůzou. Nad hlavami se jim objevila obrovská ruka a pomalu psala na zeď hodovní síně podivná slova: MENE TEKEL Ú-PARSÍN. Když ruka dopsala, zmizela. Král se trásl strachy: „Povolejte mé rádce a mudrce,“ křičel, „chci hned vědět, co nápis znamená.“ Ale mudrci jen krčili rameny – nikdo nedokázal podivná slova rozluštit. „Znám člověka, který vykládal sny tvému otci, jmenuje se Daniel,“ vzpomněla si králova matka.

Když Daniela zavolali, pohlédl na nápis na stěně a zamyslel se: „Mene – znamená *sečetl jsem*, tekel – *zvážil jsem* a ú-parsín – *rozděluji*. Králi, Bůh ti dává znamení: dny tvého kralování jsou sečteny. Tvé činy Bůh zhodnotil a nemají velkou váhu. Rozdělí proto tvé království mezi krále médského a krále perského.“

Věštba se splnila ještě téže noci. Do paláce vtrhli nepřátelé a krále zabili. Jeho místo zaujal médský král Darjaveš. Ten vybral sto dvacet úředníků, aby se starali o správu celé země. O Danielovi věděl, že je velmi schopný a pracovitý, a proto určil, že bude ostatní řídit a kontrolovat.

Mnozí z úředníků královu přízeň Danielovi záviděli a chtěli se ho zbavit. „Králi, ty jsi naším bohem,“ lichotili vládci. „Jen tebe by lidé měli prosit o pomoc a nemodlit se k jiným bohům. To bys měl nařídit zákonem. A také stanovit trest – kdo zákon poruší, zaslouží si být hozen lvům.“ Dobře věděli, že Daniel se třikrát denně modlí k Hospodinu. Král na jejich naléhání zákon schválil a potvrdil.

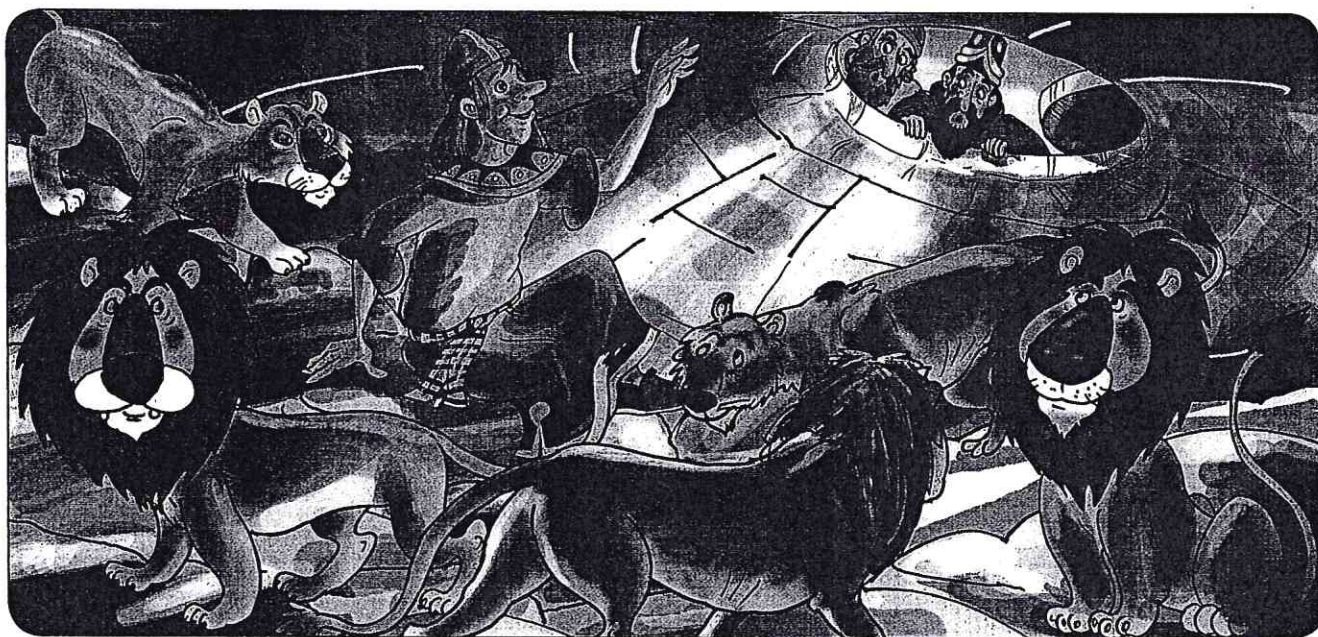
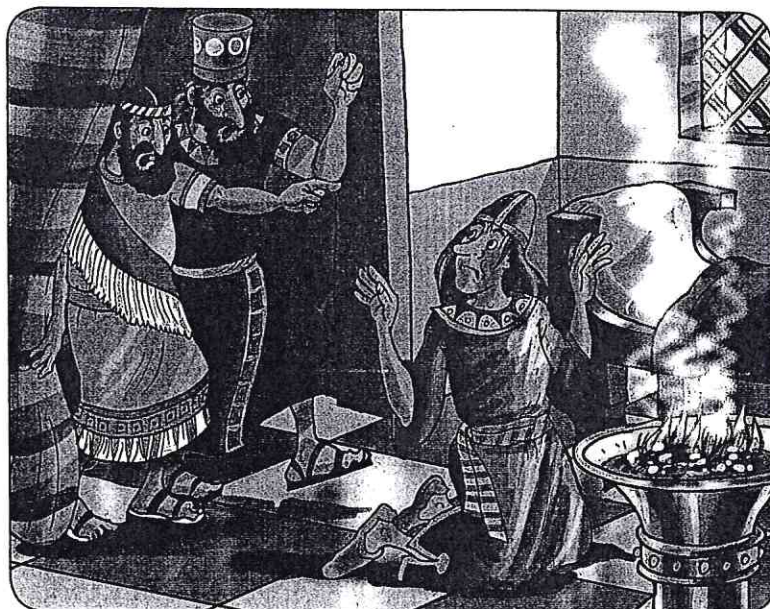

Danielovi nepřátelé čekali, až Daniel odejde do svého pokoje. Vtrhli dovnitř a přistihli ho, jak klečí a modlí se. Král si Daniela vážil a nechtěl, aby trest byl vykonán. Ale dvořané křičeli: „Jaký jsi král, když nedodržuješ vlastní zákony!“ Král musel ustoupit. Řekl Danielovi: „Ať tě zachrání Bůh, k němuž se modlíš.“

Večer byl Daniel vhozen do jámy mezi hladové lvy. Jámu zavalili těžkým kamenem, aby se nedostal ven. Daniel nezapomněl na svého Boha a začal se modlit. Lvi, kteří ještě před chvílí cenili zuby a ukazovali drápy, najednou tiše ulehli do kouta a byli mírní jako beránci.

Ráno spěchal král se svými sluhy ke lví jámě. Trápilo ho svědomí a bál se, co strašného uvidí. Jaké bylo překvapení všech, když odvalili kámen. „Jsem živ a zdrav,“ volal Daniel radostně.

Falešné dvořany pak stihl stejný trest, jaký si přáli pro Daniela.

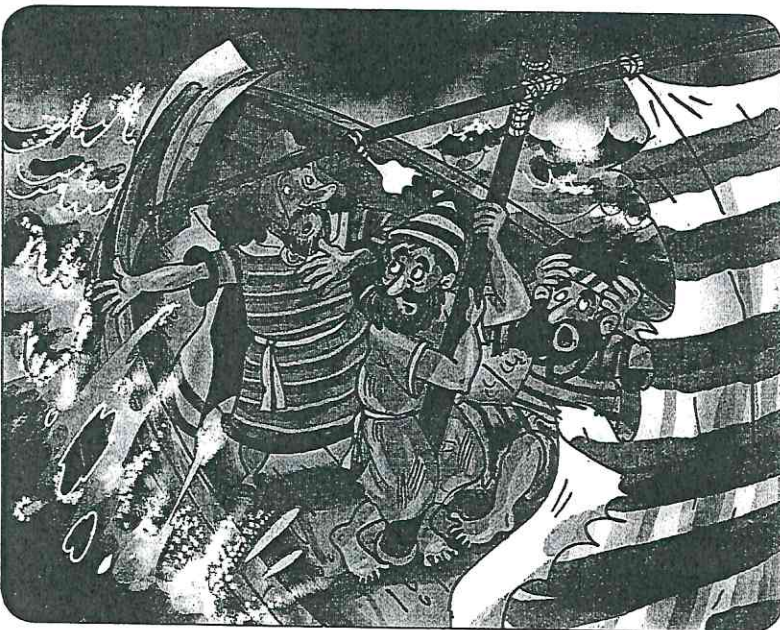
Jonáš a velryba

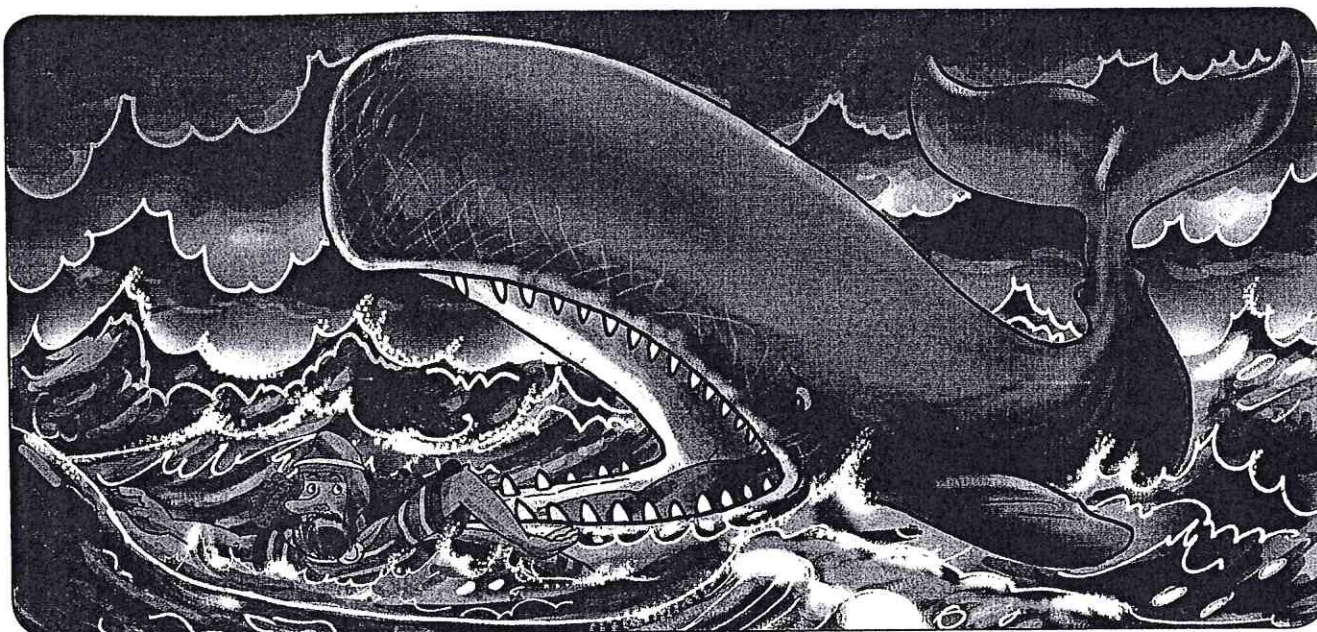
Proroci byli lidé, které si Hospodin vyvolil, rozmlouval s nimi a oni sdělovali Boží úmysly ostatním. Jednou Bůh promluvil k proroku Jonášovi: „V Asýrii leží město Ninive. Lidé jsou tam hříšní a páchají mnoho zla. Jdi, Jonáši, do Ninive a oznam všem obyvatelům, že město zničím, nebudou-li jeho obyvatelé žít podle mých příkázání.“ Jonáš se z Božího sdělení neradoval. Ninive bylo daleko a Jonášovi se tam nechtělo. „Bude jen dobře, když budou zlí a nespravedliví lidé potrestáni,“ uvažoval. V přístavu si vyhlédl loď, která měla namířeno do Taršíše, zaplatil za cestu a doufal, že tak uteče před Božím nařízením.

Ale co se nestalo! V noci se rozpoutala strašlivá bouře. Obrovské vlny zmítaly lodí, přelévaly se po palubě, vichr trhal plachty. Námořníci v podpalubí vzývali své bohy a prosili je o pomoc. Ze zoufalství vyhodili do moře všechnen náklad, aby lodi ulehčili. „Bouře je trest za něco zlého, čím se provinil některý z nás,“ řekl velitel lodi. „Ať los určí, kdo to byl.“ Když los padl na Jonáše, ptali se námořníci: „Kdo jsi a kdo je tvůj Bůh? Proč nás tak strašně trestá?“ Jonáš pochopil, že se Hospodin hněvá pro jeho neposlušnost. „Přátelé, jsem vinen,“ řekl námořníkům, „a vy mě musíte hodit přes palubu. Až se to stane, bouře se utiší.“ Námořníci nebyli zlí lidé a nechtěli Jonáše vydat jisté smrti. Bouře však zuřila stále silněji. Velitel chtěl ochránit své muže, a proto

nařídil, aby Jonáše vhodili do běsnícího moře.

Nešťastník zápasil s vlnami a pomalu se loučil se životem. Náhle se před ním objevila hluboká černá propast. Byla to otevřená tlama obrovské ryby, a než se Jonáš nadál, ocitl se v rybím břiše. Tři dny strávil v rybích útrobách. Celou dobu se modlil a prosil Boha za odpuštění. Bůh se nakonec slitoval. Ryba vyvrhla Jonáše

na břeh nedaleko přístavu, kde nastoupil na loď. „Půjdu do Ninive,“ řekl si, „a pořádně obyvatele postraším, aby je přešla chuť páchat hříchy.“

Ninive bylo veliké město. Trvalo tři dny, než je Jonáš přešel z jednoho konce na druhý. Na všech místech, kde bylo mnoho lidí, volal: „Slyšte, slyšte, jsem prorok izraelského Boha. Hospodin se hněvá na vaše hříšné město. Máte čtyřicet dnů na to, abyste prosili za odpuštění a začali žít spravedlivě. Jinak město zničí a vás zahubí.“

Lidé v Ninive pochopili, že Jonáš má pravdu. Vyhlásili půst, všichni se oblékli do hrubých zíněných obleků a král si na znamení pokání dokonce sedl do popela. Jonáš obyvatelům Ninive nevěřil. Odešel za město a ze suchých větví si tam postavil chatrč.

„Pochybují, že se lidé polepší, počkám si, jaký trest na ně Bůh pošle,“ říkal si. Ale nestalo se nic! Mezitím u Jonášovy chatrče vyrostl zelený skočec, který ve dne poskytoval chladivý stín. Ale co to? Jednou v noci rostlina náhle uschla a zahynula.

Jonáš naříkal: „Bože, proč jsi dopustil, aby rostlinka zvadla?“ Pak uslyšel Boží hlas: „Je ti líto pouhé jedné rostlinky, kterou jsi ani sám nevypěstoval? A já bych neměl litovat velkého města Ninive a tisíců lidí a zvířat?“ A tehdy Jonáš pochopil, co je Boží láska a odpuštění.

